

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci vyžiadanej osoby **M. L.** prejednal na neverejnom zasadnutí 4. augusta 2010 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Emila Bdžocha a JUDr. Kataríny Haškovej sťažnosť vyžiadanej osoby proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. júla 2010, sp. zn. Ntc 13/2010, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **M. L.**
s a z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Krajského súdu v Žiline z 29. júla 2010, sp. zn. Ntc 13/2010, bola podľa § 17 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o Európskom zatýkacom rozkaze) vyžiadaná osoba vzatá do väzby pre dôvodnú obavu, že sa bude skrývať, aby sa tak vyhla výkonu trestu s tým, že väzba jej začala plynúť od 27. júla 2010 o 08.45 hod. a vykoná sa v Ústave na výkon väzby v Žiline.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote sťažnosť vyžiadaná osoba. V jej písomnom odôvodnení podanom prostredníctvom obhajcu namietla, že zákonné podmienky pre jej vzatie do väzby splnené neboli. Aj keď konštatovanie prvostupňového súdu o neexistencii jej trvalého pobytu a zlej sociálnej situácii a neprihlásení miesta prechodného pobytu je pravdivé, miesto jeho pobytu je Obecnému úradu F. a R. ako i polícii dobre známe. Polícia miesto jeho pobytu pozná a nikdy nemala problém ho nájsť.

Nie je preto pravdou, že sa skrýva, pretože ak by tomu tak bolo, skrýval by sa už od chvíle, kedy polícia prvýkrát zistovala jeho totožnosť. Skutočnosť, že nemá trvalý ani prechodný pobyt je dôsledkom jeho hmotnej a sociálnej tiesne. V zmysle článku 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky tieto skutočnosti ho však nemôžu v konaní o väzbe znevýhodňovať.

Z týchto dôvodov vyžiadaná osoba navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a prepustil ho z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal v rozsahu § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonnej lehote, ale sťažnosť vyžiadanej osoby nie je dôvodná (je dôvodná).

Podľa § 17 ods. 6 zákona o Európskom zatýkacom rozkaze je prípustná sťažnosť, ktorá nemá odkladný účinok proti rozhodnutiu o väzbe podľa odsekov 1 a 4.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Z dôvodu, že miesto pobytu vyžiadanej osoby nie je známe, zdržiava sa na území Slovenskej republiky, kde žije potulným životom a 10. júna 2009, sp. zn. 6T 110/2005, bol Obvodným súdom pre Prahu 1 vydaný príkaz k dodaniu do výkonu trestu odňatia slobody, bol na ňu vydaný Európsky zatýkací rozkaz.

Rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 1 z 11. augusta 2005, sp. zn. 6T 110/2005, v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe z 13. októbra 2005, sp. zn. 61To 411/2005, bola vyžiadaná osoba uznaná za vinnú z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a bol jej za to uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dva roky. Z uloženého trestu má vykonať jeho zvyšok vo výmere 265 dní.

K sťažnostným námietkam vyžiadanej osoby najvyšší súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

Podmienkou pre rozhodnutie o vzatí do väzby podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona je existencia dôvodnej obavy, že vyžiadaná osoba sa bude skrývať, aby sa tak vyhla výkonu trestu. Pod pojmom „bude sa skrývať“ sa rozumie ukrývanie sa v Slovenskej republike s úmyslom vyhnúť sa trestu. Účelom väzby je zabezpečiť vyžiadanú osobu na výkon trestu.

Predseda senátu krajského súdu rozhodol o Európskom zatýkacom rozkaze v rámci lehôt stanovených zákonom. Rovnako v súlade so zákonom rozhodol aj o vzatí zadržanej osoby do väzby, pretože v posudzovanom prípade existuje dôvodná obava, že sa bude skrývať, aby sa tak vyhla výkonu trestu. Záver, že sa vyžiadaná osoba skrýva možno vyvodiť z toho, že napriek tomu, že vedela o tom, že má vykonať skôr uložený trest, sa k prechodnému pobytu nikde neprihlásila (hoci býva u P. Š. v R.) a tým sa vyhýbala doručovaniu dôležitých rozhodnutí, predvolaní a výziev a teda aj výkonu právoplatne uloženého trestu.

Z týchto dôvodov postupom prvostupňového súdu nebol porušený ani článok 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože vyžiadaná osoba nebola vzatá do väzby pre jej hmotnú a sociálnu tieseň.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 4. augusta 2010

JUDr. Martin P i o v a r t s y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenie : Alžbeta Kóňová